

den ærede Rødsfører, at det Parti, hvortil jeg hører, har viist sig imødekommende. Naturligvis ville vi, at Loven skal gennemføres saaledes, at den kan staa i længere Tid; men for at dette skal ske, maa Grundlaget for den ogsaa være godt. Naar vi nu saaledes ere komne imøde paa flere Punkter, saa synes jeg ogsaa, at der burde vises Imødekommenhed mod os, for at vi kunne faae noget Heldigt ud af Sagen; men naturligvis, naar dette ikke sker, saa standser Sagen, og saa staa vi, som det ærede Medlem (Sagd) igaar sagde, hængende overfor hinanden. Jeg vil derfor bede det ærede Medlem om at se til at hjælpe os med at finde nogen Imødekommenhed paa de Punkter, som have Betydning, vi kunne da maaske naae at faae Ende paa Sagen. Det er dog sørgeligt, at saadanne vigtige Reforme som den foreliggende skulle ligge for gjennem et længere Aaremaal, uden at man kan faae noget Heldigt ud af dem. — Før jeg slutter, skal jeg gjøre en kort Bemærkning med Hensyn til det Spørgsmaal, som har været paa Bane om frivillige Gaver til Præsterne. Vi behøve ikke at sætte Noget ind i Loven desangaaende, thi Præsten har jo Lov til at modtage Gaver, og der er Ingen, som kan forbyde Nogen at give ham, hvad man vil. Hvis vi derimod sætte den Bestemmelse ind i Loven, at Præsten kan modtage saadanne Gaver, saa vilde dette være at sætte en Knage op, hvorpaa der kunde hænges en Del af de gamle Offerstykke. Det var kun disse saa Bemærkninger, jeg vilde fremsætte, da Liden idag synes at være saa rigelig.

Sagd: Jeg skal kun gjøre en ganske kort Bemærkning til, hvad den ærede sidste Læser sagde, og da navnlig, fordi der i Almindelighed gjennem hans Udtalelser gaar en velvillig Aand, som fortjener Svar, selv naar man ikke er fuldstændig enig med ham. Jeg vil da først bede det ærede Medlem og dem, der ere hans nærmeste personlige Meningsfæller, betænke, at det er en fuldstændig Bildfarelse, naar de tro, at kun de ere det sande Udtryk for Folkstemningen, Folkemeningen og Folkeinteresserne; nei, enhver af os, som sidder i denne Sal, er lige saa sandt et Udtryk for Folkstemningen, Folkemeningen og Folkeinteressen, som de Herrer paa den anden Side ere det. Dette vil jeg bede de Herrer erindre, og det saa meget mere, som det ved Forhandlingen igaar atter blev konstateret som faae ofte før, at det, som man kalder Folkstemning, som oftest ikke er Andet end egne Meninger, som man sender ud i Verden og faar tilbage igjen mangfoldiggjorte. Altsaa, naar de ærede Herrer sige, at de repræsentere Folkemeningen, fordi de faae Folket til at raabe deres egne Meninger til dem igjen, kunde det vel være muligt, at vi Andre, der ikke benytte et saa stort Apparat, repræsentere Folkemeningen fuldstændigere end de Andre. — Det andet Punkt, som det ærede Medlem berørte, var dette, hvorvidt det var den ene

eller den anden Side af Salen, der hængende Ud-
viklingen. Nu skal jeg berevillig inddrømme det ærede Medlem, at under sædvanlige Forhold kan der selvfølgelig ikke være Tale om Andet, end at ingen Side af Salen, naar den stemmer efter sin Overbevisning, kan paadrage sig Ansvar for at hængende Ud-
viklingen; men der ligger i de konstitutionelle Former en absolut Nødvendighed for at bringe det til, at ingen af de to Sider bliver staaende haardnasket paa sit Standpunkt, thi saa maa alt Lovgivningsværk standse. Nu mener det ærede Medlem og hans Venner, at de have viist ligesaa høi Grad af berevillig Imødekommenhed mod den anden Side, som denne har viist mod dem. Her vil jeg da bede det ærede Medlem betænke, at man vel siger, at der findes to Sider her i Salen, et Høire og et Venstre, men det er fuldstændigt urigtigt. Der ligger nemlig en Masse forskjellige Meninger fastede i en Bunke paa høire Side, Meninger, som kun ere forenede ved det Bånd, at de ikke kunne finde nogen Veie, ad hvilken de kunne komme til Enighed med de Herrer. Hvis derfor de Herrer viste sig virkelig imødekommende mod os Andre — jeg forlanger naturligvis ikke, at de skulle strække sig ud over deres Overbevisning, men kun, at de med aabent Øre ville høre og veie, hvad der kommer fra den anden Side — saa vilde de finde, at der er meget stor Berevillighed hos os til at komme dem imøde. Jeg tør nok paastaa, at netop i den Sag, som har ligget for igaar og idag, er der Mange fra den anden Side, som ville gaa meget nær hen til deres Mening, naar den kom til Udførelse; men om de to Lovforslag, som her foreligge, vide vi jo Alle, at de ere dødsdømte, saavel Regjerings Forslag som Møltallets. At behandle dem, er derfor et tidspildende Arbejde, som der ikke kommer Noget ud af. Sagen kan maaske benyttes paa Valgtribunerne; men den vil paa den Maade, som det hidtil er gaaet, ikke komme til at staa i Lovsamlingen.

Winther: Jeg skal kun tillade mig at henstille til mine ærede Kolleger, om man tror, at der virkelig kan komme videre ud af at omtale denne Sag netop nu, og jeg skal sige mine Grunde hvorfor. Den ærede Minister har jo haardnasket vægret sig ved at tale videre om Sagen paa det nuværende Standpunkt, den ærede Rødsfører har erklæret at ville foranledige, at Udvalget tager under Overveielse de forskjellige Bemærkninger, som fremkomme fra det ærede Medlem for Rødsførers 4de Valgkreds (Schjorring), og der foreligger jo ingen Ændringsforslag. De Læser, der ere blevne holdte idag, naar jeg udbtager de to nævnte ærede Medlemmers, have jo endelig været saadanne, som ligesaagodt kunde have været holdte ved 1ste Behandling. Det forekommer mig derfor, at det er det mest ønskelige Arbejde, man kan tænke sig, at fortsætte Forhandlingen videre idag, og jeg vil der-